

Végül a teraszon telepedtek le. Milli néni sütit és szörpöt hozott, de Flórián meg se kóstolta egyiket sem. A süti zöld volt, a szörpben levelek úsztak.

– Nem eszel? – kérdezte anya Flóriánt.

– Mentaszörp és bazsalikomos süti – kacsintott a néni a fiúra. – Nagyon finom.

– Inkább penészesnek látszik – fintorgott Flórián, és tovább rugdosta a labdáját az asztal alatt.

Apa és anya egy kicsit még beszélgettek a nénivel, de lassan készülődtek, hogy visszainduljanak a városba. Apa behozta az autóból Panka és Flórián bőröndjét.

– Nem hagyhattok itt – kelt ki magából Flórián. – Itt még internet sincs!

– Csak egy hét, ki fogod bírni – borzolta meg apa Flórián haját. Adtak egy-egy utolsó puszit a gyerekeknek, beültek az autóba és integetve elgurultak.

– Ne aggódj, jól fogod magad érezni – szólalt meg Milli néni.

– Dehogy fogom, nincs tévéd, neted és semmi értelmes játékot nem lehet játszani – kiáltotta Flórián, és egyre dühösebb lett. Nem csak a szüleire haragudott, hanem Milli nénire és a folytonos kacsintgatására is.

– Azon túl is van ám élet.

Flórián már nem tudta türtőztetni magát, mérgében egy jó nagyot rúgott a labdájába, mire az végigrepült a kerten, háromszor lepattant, majd egyenesen a cserépvárosban landolt. Hangos csattanás és reccsenés jelezte, hogy bizony valami nagyon is összetört. Ez persze Flóriánt nem érdekelte. Neki tönkrement a nyara, nem számított, ha pár cserép is tropára megy.

Panka és Milli néni kétségbeesetten szaladtak át a kerten, hogy megnézzék a focilabda okozta károkat. Flórián duzzogott még egy kicsit a teraszon, aztán lassan a húga és a nénikéje után indult. Ahogy áthaladt a kerten, láthatta a pusztítás nyomait: a labda letört két ágat a cseresznyefáról, lelapította az összes szegfűt a virágágyásban, és még egy hangyabolyt is eltalált, ami jól kilapult, hangyák pedig szerteszét futottak. De a legnagyobb kárt a tegolavárosban okozta. Nemcsak a hidat roppantotta darabokra, hanem az egyik ház is eltört. Milli néni és Panka ugyan felállították, de egy nagy repedés húzódott az oldalán, és egy darabka elveszett belőle.

– Ez igazán nem volt szép tőled, Flórián – suttogta Panka. – Kérj bocsánatot!

– Miért? Nem direkt csináltam – tárta szét a karját a fiú.

– Te rúgtad el a labdát vagy sem? – mérgelődött tovább a húga.

Flórián erre inkább nem mondott semmit. Persze, hogy ő rúgta el, de minek kell ekkora patáliát csapni egy hülye cserép miatt?

– Ejnye, ejnye! Ennek következményei lesznek – csóválta a fejét Milli néni. Nem tűnt dühösnek, inkább csak csalódottnak.

– Mi lehet ennél rosszabb, hogy itt ragadtam? – feleselt Flórián.

Ebben a pillanatban beborult az ég, és elkezdett szemerkélni az eső.

– Az eső házát törted el. Látod? Már kezdődik is – mondta Milli néni.

– Azt ne mondd, hogy azért esik az eső, mert eltörtem egy cserepet!

– Pedig de – szólalt meg Panka.

– Te ezt tényleg elhiszed? – hüledezett a fiú. – Micsoda ostobaság! Még hogy az eső házát!

– Majd meglátod – szomorodott el Panka, majd a csalódott Milli nénivel együtt elindult a ház felé.

Flórián nem akarta elhinni, hogy ekkora hűhót csaptak, csak mert rossz helyre esett a labdája. Mit számítanak Milli néni vackai? Egy elrepedt. Na és? Dühösen rúgott bele a legközelebbi cserépbe, ami hangos puffanással dőlt le a helyéről. Ekkor villám hasította át az eget, és hatalmas mennydörgés rázta meg a fákat.

És nagyon furcsa dolog történt.

A ház, a terasz, sőt még a fák és a bokrok is egyre nagyobbak tűntek. Aztán a cserépházak, és az apró utak is. Flórián először nem is értette, mi történik.

Aztán hirtelen rájött.

Összement!

Egészen kicsire. Pontosan akkorára, hogy akár a tegolaváros lakója is lehetett volna.